

Miss, războiul și îndocrinarea

Marți, canalul american de televiziune ABC și-a ales „persoana săptămânii”. Echipa de știri de acolo hotărăște în fiecare săptămână asupra unei persoane pe care o consideră demnă de atenția opiniei publice americane și căreia îi conferă onorificul titlu de mai sus. Jessica Gaulke, o tânără de 22 de ani din Minneapolis, a fost aleasă pentru săptămîna în curs pentru un motiv interesant: deși cîștigătoare a concursului de *miss* al statului Minnesota și beneficiară a tuturor aparițiilor publice de care o asemenea poziție se bucură, tînăra a decis să plece în Irak, la război. Sau cel puțin așa ne-a spus ABC. Pentru cel care reușește să treacă peste momentul de surpriză, să își înece lacrimile și să privească brav mai departe, știrea continuă să se spună că „Regina Lacurilor” – titlul acordat tinerei din Robbinsdale, MN – este membră a Gărzii Naționale din Minnesota, o organizație de civili care este asociată cu armata americană și care se implică, în general, în misiuni de intervenție în zone calamitate.

Cîteva mici explicații sînt necesare pentru a înțelege amploarea fenomenului. Mai întîi, administrația Bush și noua-i poziție vis-à-vis de război este mărirea contingentului de trupe pe front pentru a asigura o mai bună pregătire a armatei și poliției irakiene și pentru a restabili ordine în țară. Pentagonul speră ca în felul acesta să poată ajunge la performanța de a transfera menținerea ordinii în Irak către autoritățile locale. Mai apoi, un al doilea pas al strategiei, este reducerea numărului de trupe, pînă undeva în zona lui 60000 de persoane și menținerea acestui număr. În acest context Garda Națională a devenit element de discuție și s-a luat hotărîrea mării numărului de contingente

provenite din această organizație pe frontul din Irak. Sigur că regimentele Gărzii Naționale vor avea nevoie de mult mai multă instrucție decât cele ale armatei propriuzise, din moment ce sînt formate în majoritate din rezerviști și tineri între 18 și 25 de ani (știrea ABC a menționat faptul că tînăra din Minneapolis și unitatea ei vor fi instruite timp de șase luni înainte de a fi gata de plecarea pe front). Dar asta nu îi împiedică pe strategii de la Washington, care, în fond și la urma urmei, nu prea mai au ce pierde cu privire la imagine.

Cu această informație în minte, telespectatorul ABC care reușește să își înăbușe lacrimile de emoție, află că Jessica Gaulke a semnat pentru a fi membră a Gărzii Naționale încă de cînd avea 18 ani și a iubit respectiva grupare încă din copilărie, pentru că tatăl ei era membru. Acum, că unitatea i-a fost chemată la război, ea a decis să își lase coroana de regină, imediat după începutul noului an și să plece cu camarazii ei de arme pe front. Ceea ce nu ni se spune în știrea ABC este că, probabil, Garda Națională i-a plătit taxele școlare tinerei americance, taxe care i-au permis să meargă la facultate, context în care ea nu prea are ce face dacă nu vrea să i se ceară să dea banii înapoi. Acesta este micul tertip pe care armata și marina americană le folosesc pentru a se asigura de serviciul tinerilor: le oferă beneficii enorme. De asemenea, chestiunea morală aici este să facem diferența între cineva care își „servește țara” cu adevărat pentru că e patriot (știrea ABC a folosit tocmai această formulă cu referire la Jessica Gaulke), sau pentru că e sub contract cu armata, caz în care nu prea are de ales.

Din punctul meu de vedere, Jessica Gaulke nu are de ce să fie prezentată drept „omul săptămînii”. Dimpotrivă. Ca *miss*, ea a făcut un legămînt să protejeze pacea și să promoveze un mesaj de înțelegere între oameni. Acum patru ani, însă, cînd a semnat să

devină membru al Gărzii Naționale, Jessica a semnat pentru cu totul altceva. În felul acesta, Jessica Gaulke a trădat de două ori: mai întâi angajamentul luat în fața Gărzii Naționale, care prevedea că există posibilitatea chemării la război, iar mai apoi pe cel de *miss* a statului Minnesota, calitate în care trebuia să se dedice păcii.

Jessica Gaulke nu este, însă, decât un pion de tabla de șah a administrației americane și a intereselor cartelurilor de petrol care o trimit în Irak. Crescută într-un sistem în care singura valoare pare să fie banul sau „servirea” țării – chiar dacă asta înseamnă invadarea altor țări - Jessica nu are nici o vină. Sau dacă are, atunci o discuție despre participarea benevolă a fiecăruia dintre noi la sistemele ideologice statale este de rigoare.